

+
M
PAX

5 mei 2019
3^e zondag Paastijd. C
Jo. 21,1-19

Veelgeliefden,

Het is de Heer! Met deze woorden maakt de apostel Johannes sint Petrus attent op de aanwezigheid van de verrezen Heer. *De leerlingen wisten niet dat het Jezus was*, maar toen het teken van de wonderbare visvangst werd gesteld, was het Johannes die Jezus herkende: *Het is de Heer!* Niet de apostel Petrus, de rots waarop de Kerk gebouwd is, maar Johannes, degene die het meest bemind wordt, herkent de aanwezigheid. En Petrus luistert naar de geliefde leerling en springt blindelings in het meer.

Eigenlijk een hele vreemde situatie. Er staat een vreemdeling op het strand en die zegt dat ze het net opnieuw moeten uitwerpen. De hele nacht hebben ze vergeefs gevist. En tegen de morgen zegt een vreemdeling zo iets. De beste stuurliu staan aan wal, want iedere visser weet dat het helemaal de tijd niet meer is om nog te vissen. De nacht is de gunstige tijd, niet de morgen. Maar waarschijnlijk zijn ze zo moedeloos over de mislukte vangst dat ze maar doen wat tegen hun visserskennis ingaat. En zo waar, die vreemdeling kreeg gelijk: een hele school grote vissen zwemt hun net in.

En dan begint ineens een hart van liefde te kloppen: Johannes, de minnaar die beschouwend in de wereld staat, ziet dieper. Hij ziet achter de werkelijkheid en weet dat deze vangst meer is dan ze is. *Het is de Heer!* In de hele situatie breekt bij hem het besef door dat Jezus hier aan het werk is. *Het is de Heer!* Zijn liefde heeft de situatie door.

Petrus staat zich nog achter het oor te krabben en kijkt vol verbazing naar de vissen. *Het is de Heer!* Door deze woorden dringt ook bij hem een dieper besef van het gebeuren door. In zijn verstand is nog de verwarring over de vangst, maar in zijn hart weerklinken de woorden van Johannes: *Het is de Heer!* En zonder zich te bedenken; ja, zonder te denken, springt hij in het meer.

In de traditie wordt het bootje met de leerlingen gezien als een beeld van de Kerk die zich in de woelige eeuwen en de tegenslagen van de wereld naar het strand van het eeuwig leven spoedt. Net als bij de leerlingen lijkt ze in het donker te moeten zwoegen en nauwelijks iets te bereiken. Maar als de Heer erbij komt, kan het ineens snel gaan. Dat weten allen die in de pastoraal werkzaam zijn: ze moeten zwoegen, maar de resultaten zullen afhangen van de aanwezigheid van de Heer.

Opvallend bij sint Jan is dat de Heer niet met de leerlingen in de boot verschijnt maar er buiten. Ook in zijn Kerk kan Hij op verschillende manieren afwezig lijken. Zijne heiligheid Benedictus XVI heeft in zijn laatste dagen als paus gezegd dat het op sommige momenten van zijn pontificaat leek dat God af en toe sliep. Het is zeker zo dat God in een bepaald opzicht een andere kant op kijkt als wij zondigen. Hij wendt zich niet af van de zondaar en nog minder van degene die het slachtoffer van onze zonden is, maar wel van de zonde. Het beeld van een slapende God is natuurlijk afkomstig van die andere situatie op het meer: namelijk van het bootje in de storm terwijl Jezus op de achtersteven ligt te slapen.

Ook paus Franciscus heeft in zijn toespraken laten blijken, dat wij

namens en met Jezus de boot moeten verlaten om ons te spoeden naar allen die buiten de boot zijn gevallen. Hij wil niet dat wij ons knus in het bootje installeren en ons in zelfvoldaanheid opsluiten. Jezus klopt op de deur. Daarmee geeft Hij ongetwijfeld te kennen dat Hij buiten staat en van buitenaf klopt. Maar in onze tijd klopt Jezus ook van binnen af en wil eruit gelaten worden. Hij wil dat wij naar buiten gaan naar diegenen die aan de rand van de Kerk en de maatschappij leven.

In het Johannes-evangelie zijn details vaak erg belangrijk omdat ze ons wijzen op een diepere betekenis van het gebeuren. *Toen het reeds morgen begon te worden, stond Jezus aan het strand.* De leerlingen zwoegden in de duisternis maar zodra Jezus verscheen, klaarde het op en begon de nieuwe dag. Pasen, dat is de nieuwe dag die geen einde neemt. Daarom besluit het evangelie deze scène met de woorden: *Dit nu was de derde keer dat Jezus aan de leerlingen verscheen sinds Hij uit de doden was opgestaan.* De derde keer. Het staat er alsof deze derde keer er een van vele malen is. Het verwijst zo naar ons. Jezus verscheen op een zeer bijzondere wijze aan de apostelen. Maar ook na zijn Hemelvaart blijft Hij verschijnen, maar nu op een andere wijze.

Ook bij ons komt dezelfde situatie voor als bij deze derde verschijning: we hebben de hele nacht gezwoegd zonder iets te vangen. We hebben ons best gedaan, maar het heeft niets of te weinig opgeleverd. Ook dan wil Jezus ons nabij zijn. Hij staat op het strand op ons te wachten als wij terugkeren. Het is te hopen dat er onder ons dan ook een geliefde leerling is, die door zijn liefde Jezus herkent: *Het is de Heer!* Op onverwachte wijze kan dan ons vergeefse gezwoeg in een wonderbare vangst veranderen.

Het is de Heer! De liefde doet ons dieper zien dan hetgeen we met onze ogen zien. De liefde doet ons achter de gebeurtenissen kijken. De liefde herkent Zijn aanwezigheid: *Het is de Heer!* In die liefde zijn we niet zo ver als de apostel Johannes. Toch mogen we hierin blijven groeien opdat ook wij in alle wederwaardigheden Zijn aanwezigheid speuren en kunnen zeggen: *Het is de Heer!*